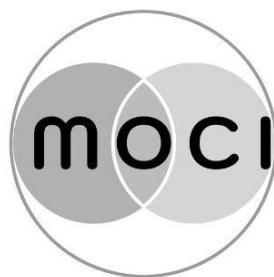




# Společná půda

Esej napsal James Mahu



Movement of Consciousness and Interconnectedness

[moci.life](http://moci.life)

# Společná půda

Esej napsal James Mahu

## Otázka:

Proč je tak důležité opakovat přání nebo tužbu? Jestli opravdu důvěřujeme inteligenci našeho lokálního vesmíru, tak by přece jedna modlitba měla stačit. Proč potřebujeme modlitbu nebo přání opakovat, jestliže si přejeme, aby se manifestovalo? Jednou vyslovená afirmace by přece měla stačit, ne?

## Odpověď:

My neopakujeme naše tužby a přání pro inteligenci Jediného a Všeho. Děláme to pro naše konečná jáství, které považuje opakování za hodnotné pro naše cíle a touhy. To je z důvodu, že konečné jáství žije v časoprostorové dualitě. Tato konkrétní čochka našeho Nekonečného Jáství vnímá časoprostor, jako by byl rozprostřený do oddělených okamžiků. Oddělených úseků času.

V těchto oddělených úsecích času nám opakování připomíná naše vlastní cíle a tužby. Tyto cíle a tužby jsou ovlivňovány strachem či láskou a všemi jejími dalšími obměnami a vždy rezonují jak s myslí, tak se srdcem, s myšlenkami i s pocity. Ty nás vedou, protože myšlenky a pocity tvoří náš systém víry. To, *odkud* jsme vedeni, je stejně důležité, ne-li důležitější, než to, *kam* jsme vedeni. *Odkud* a *kam* spolu souvisí.

Jestliže jsme vedeni z našeho konečného jáství, tak jsme vedeni k pozemským tužbám. Pokud jsme vedeni z našeho Nekonečného Jáství, jsme přitahováni k poznání, kdo jsme a proč jsme zde. Naše myšlenky a pocity naslouchají našeptávání našeho Nekonečného Jáství a my upřednostníme získání tohoto poznání.

Jak konečné, tak nekonečné tužby jsou slučitelné, jen prostě vyžadují rovnováhu. O obě tužby – konečného i Nekonečného Jáství – lze usilovat současně. Mohou být splétány v partnerství a toto partnerství jim umožňuje stát se středobodem našeho lokálního vesmíru, kolem něhož plyne vše ostatní. To se děje v doméně fyzických činů, emočních projevů, mentální analýzy, imaginativního zkoumání a ve všech dalších dimenzích, kterých je tolik, že je ani nelze zmínit.

My jsme sama sobě připomínkou. To je naše nejvyšší poslání coby konečných bytostí. Připomínáme našemu konečnému jáství, že jsme Nekonečné Jáství, které je Jediným a Vším.

Jsme jak sovereignní čočkou učení, tak integrální síť poznání. Jsme Vším a zároveň existujeme pouze v Jednom časoprostoru. Jsme jediné vědomí planetární podstaty; které je jedním vědomím galaktické podstaty; které je jedním vědomím vesmírné podstaty; které je jedním vědomím multivesmírné podstaty. A toto vědomí je Jediným a Vším. Toto vědomí je pro náš druh v tomto časoprostoru nepoznatelné, a přesto je naší oporou a jádrem naší existence.

Časoprostorová dualita je důvodem, proč je toto vědomí nepoznatelné. Časoprostor sám o sobě vytváří dualitu. Dualita vzniká z dvourozměrného časoprostoru. A také vzniká z mnohosti dimenzí. Dualita je silnější ve čtvrté dimenzi, ve které fungují mysl a emoce. Dualita existuje ve Všech dimenzích, protože v Jediné Dimenzi neexistuje. V expandující nekonečné mnohosti dimenzí se vibrační rychlost dimenzí zjemňuje. Proto se dualita ve „vyšších“ dimenzích stává menším přitahovatelem (atraktorem).

Naše časoprostorová dualita je důvodem, proč si jako lidé musíme připomínat své touhy. Dualita ve čtvrté dimenzi je mocným přitahovatelem. Naše mysl a srdce jsou přitahovány k této dualitě v každém okamžiku naší existence. Nicméně to, co přitahuje naši pozornost v daném okamžiku, vždy obsahuje potenciál být vnímáno skrze čočky našeho Nekonečného Jáství, ve spojení s Jediným a Vším. Můžeme pozorovat náš lokální vesmír, jako bychom byli Jediným a Vším, který se dívá skrze Nekonečné Jáství, které se dívá skrze konečné jáství do lokálního vesmíru v časoprostorové dualitě. *To jsme my!*

Tato jedinečná a mocná perspektiva nemusí být udržována. Nemusíme po ní toužit. Ona již je za vším, co děláme. Jinak to není možné. Do našeho lokálního vesmíru ji můžeme přivést skrze chování nedokonalé, bezpodmínečné lásky. A přestože se jedná o Nedokonalé chování, tak ono stejně uctívá náš zdroj, který nás udržuje, a inteligenci, ze které vyvěráme, a které jsme zasvěceni.

Položme si otázku: Jak můžeme mít tolik víry v něco, co nás stvořilo? Co stvořilo nikoliv naše konečné jáství, ale naše Nekonečné Jáství. Jestliže věříme, že máme Nekonečné Jáství, které je propojené s Jediným a Vším, jak by mohlo toto Nekonečné Jáství existovat, kdyby nebylo stvořeno inteligencí Jediného a Všeho? A jestliže je stvořeno takovou inteligencí, nehledě na to, jak je tato inteligence deformována a omezena časoprostorovou dualitou, tak my v ní stále věříme. Jak by tedy tato naše víra mohla být jiná, než nedokonalá, subjektivní a jedinečná – a proto neposuzovatelná?

V našem jádru – v soukromí našich srdcí – přitom všichni víme, že zde jsme nekoneční. Že zde jsme spojeni s Jediným a Vším. A přitom sotva kdo z nás – ve všech lidských životech, které proběhly před námi a proběhnou po nás – měl tuto zkušenost ve fyzickém těle. Možná jeden z milionu lidských tvorů si tuto zkušenost pamatuje, zatímco zbytek z nás se spoléhá na paranormální jevy, synchronicity a víru ve tvář reality, která se zdá být lhostejná, nebo v horším případě i zlomyslná.

Připomínky jsou v našem lokálním vesmíru všude. Někdy našeptávají, někdy jsou potichu. Někdy na nás křičí. Někdy se magicky objeví z nějakého zapomenutého kouta našich životů. Ať už je to jakkoliv, je nám připomenuta tato nekonečná podstata, která je v nás a ve veškerém životě. Ani jediná částice jediného atomu není vynechána. Existence sama o sobě je připomínkou, že jsme nekoneční.

Připomínáme sama sobě, abychom si povšimli naší nekonečné podstaty. Abychom ji dostatečně ztělesnili, jestliže s ní chceme být v partnerství. Připomínáme si, že jí máme doručit naši svobodnou vůli a říci: „Pojďme tvořit naši perspektivu společně. Pojďme se spolu sladit, i když to bude kodrcavá jízda. Pojďme žít jako sovereign, který je bez souzení integrální se vším životem.“ Když to uděláme, tak v našem lokálním vesmíru vytvoříme přijetí průzkumu multivesmíru, který nám nakonec připomene, kým jsme.

Když se dualita stane kontinuem nedokonalé, bezpodmínečné lásky, tak se náš lokální vesmír transformuje. Ne proto, že by se něco nebo někdo změnil navenek, ale proto, že my jsme to udělali uvnitř našeho konečného jáství. Vnější aspekt je jen odrazem vnitřních příčin. My sami jsme přišli na to, že existuje Nekonečné Jáství. Přišli jsme na to, že naše konečné jáství může žít v harmonii s naším Nekonečným Jástvím. Že se můžou stát partnery, protože Nekonečné Jáství se vtěluje do konečného jáství – jsou jedním bytím. Přišli jsme na to, že toto partnerství je tím, z čeho pocházejí naše interpretace; a to, kam směřují, je náš lokální vesmír. A také jsme přišli na to, že ty věci, které naše partnerství bude interpretovat a vyjadřovat, budou mít formu nedokonalé, bezpodmínečné lásky a laskavosti.

Všechny ostatní funkce našeho konečného jáství, jakými jsou: být úspěšný, finančně nezávislý, zdravý a moudrý – to všechno je tímto partnerstvím ošetřováno. Konečné jáství prostě potřebuje samo sobě připomenout, že toto ošetřování, je přesně tím, co se nám děje v našich životech; že se nejedná o nějaký imaginární nebo fantazijní svět. Že jde o transformaci skutečného světa a uvědomění toho, jak tvoříme náš lokální vesmír.

Naše konečné jáství je deformací našeho Nekonečného Jáství, protože časoprostorová dualita čtvrté dimenze je velmi omezující pro lidskou mysl, která tvoří naše rozhraní s časoprostorovou dualitou. Jestliže zformujeme partnerství s Nekonečným Jástvím, ono s námi bude mluvit skrze lidskou mysl. Bude nám naslouchat. Bude nás sledovat. Bude o nás pečovat. Zařídí pro nás lokální vesmír. Všechny tyto věci pro nás Nekonečné Jáství dělá vždy, i když to nevidíme, neslyšíme ani necítíme. Ono je námi. Naše Nekonečné Jáství – díky tomu, že žije ve čtvrté dimenzi myšlenek a pocitů – je dočasně zmateno tím, čemu říkáme lidské rozhraní. My prostě nechápeme, že zažíváme naše Nekonečné Jáství, protože jsme roztěkaní.

To, co zažívá naše konečné jáství, je zamížené rozdělení života na jednotlivé existenční okamžiky časoprostoru uvnitř vesmíru nepoznaných kvalit. A chybějící součástí v tom všem je

Nekonečné Jáství a partnerství, které bychom s ním mohli mít. To je pro nás připomínkou, abychom si toto Nekonečné Jáství v sobě uvědomili a navázali s ním partnerství napříč všemi dimenzemi časoprostoru, ve kterém existujeme jako konečné jáství.

Každá připomínka, kterou vyslovíme, cítíme nebo pomyslíme, je připomínkou pro naše konečné jáství, že naše Nekonečné Jáství čeká na naše pozvání, aby se nám odhalilo. Tyto připomínky nemůžou být prostě jen nějakou sbírkou slov. Tyto naše připomínky žijí v našich vírách. A my v jádru naší víry prostě víme, že jsme nekoneční a že existujeme v nekonečném multivesmíru. Že žijeme v nekonečném počtu životních forem v nekonečném časoprostoru. „Nekonečno“ prostě znamená, že číslo je tak velké a abstraktní, než aby množství mohlo být definováno.

Naše afirmace a přání inklinují k realistickým cílům přežití v existenčním světě, ve kterém máme neznámý stupeň kontroly. Co můžeme kontrolovat, je naše pozornost. Můžeme rozhodnout, kam v našem lokálním vesmíru umístíme naši pozornost; vnitřně máme potenciál kontrolovat své emoce, myšlenky a imaginativní průzkum.

Vnitřní není tvořeno pouze vzorem myšlení. Každá myšlenka je součástí imaginativní představy a pociťované emoce. Substance našeho vnitřního světa je sloučeninou imaginace, myšlení, emocí, a paměti – to všechno funguje dohromady, aby vytvořilo vnější svět našeho lokálního vesmíru. Uvnitř sebe tvoříme to, co je venku. A to platí pro všechny životní formy. Vnitřní proud imaginace, myšlení, cítění a paměti není postupný, ani není procesem. Je to buď reakce na vnějšky, nebo je to akce vnitřního.

Vnějšky zažíváme tam, kde je zaměřena naše pozornost. Zaměření pozornosti je naší volbou. Inteligentní chování je vnější, a tvůrčí víra je vnitřní. Víra vždy byla naší volbou – je součástí naší svobodné vůle. Takže tato volba je svobodou. To z toho důvodu, že Sovereignní Cesta je *naprosto* vnitřní. Nemá žádný aspekt, který by byl vnější. Nemůže být externalizována jinak, než naším chováním. A chováním Sovereignní Cesty je nedokonalá, bezpodmínečná láska a laskavost.

Volba externalizovat vnitřní práci Sovereignní Stezky je ve skutečnosti volbou interpretace a vyjádření nedokonalé, bezpodmínečné lásky a laskavosti v našem lokálním vesmíru. My nežijeme jako maják, příklad, přívrženec či mistr. Cokoliv, co je hierarchické, nemůže na Sovereignní Cestě dlouho přežít. My namísto toho přinášíme vnitřní nekonečno do vnějšího konečna. Představujeme vnitřní našemu vnějšímu lokálnímu vesmíru. Proplétáme je v soukromí našeho vnějšího světa. To vytváří důvěru.

Důvěra mezi konečným a nekonečným je splétá dohromady. Důvěra je shromažďována v partnerství. To může být učiněno, aniž by jakákoliv vnější osoba o tom věděla, a to z důvodu, že u toho nejsou žádné cesty do kostela. Nejsou žádné knihy, které by musely být přečteny. Žádné hymny, které by musely být zpívány. Žádné liturgie k odříkávání. Žádná absolutní pravda

k prohlašování. Žádné modlitby k vyslovení. Žádný mistr k naslouchání. Spíše jde o velmi jasnou, empirickou vzpomínku na to, kdo jsme a čím můžeme být v časoprostorové dualitě.

Možná to může znít odtažitě, když naznačuji, že nejsme členy žádné komunity. Že nejsme součástí hierarchie, na kterou bychom se mohli spolehnout. Že neexistuje žádná společná půda, na které všichni stojíme. Inu, to je právě tou ironií. My všichni totiž stojíme na stejné půdě. Avšak naše komunity, které jsme vytvořili, mají kmenovou povahu a vlastně nás oddělují. *Naší společnou půdou* je partnerství konečného a nekonečného v časoprostorové dualitě; interpretace a projev nedokonalé, bezpodmínečné lásky a laskavosti v našem lokálním vesmíru.

Zpočátku zde můžeme cítit odcizení, jako bychom se po nalezení této společné půdy cítili oddělení, ale to se děje jen z důvodu, že jsme si spletli stíny společné půdy se skutečnou společnou půdou. Ale samozřejmě ty stíny se jí jen velmi málo podobají. Pochopit společnou půdu a vnímat ji v její celistvosti, to nějaký čas trvá.

To je součástí toho rozvíjejícího se partnerství. Jako květina, která otvírá své okvětní lístky slunci, tak my otvíráme naše partnerství konečného s nekonečným směrem k chování, které lokalizuje, identifikuje a vysílá naši společnou půdu. To je způsob, jak ji nalézáme a ona nalézá nás. Když se to děje, tak už se necítíme odcizení nebo osamocení, ztracení nebo hledající... samozřejmě pokud si nepřejeme tyto pocity zažívat.

To všechno se může z realistické perspektivy zdát nepravděpodobné. Můžeme na to říci: „Ach, já mám manžela, který by nikdy neposlouchal mé myšlenky nebo pocity, kdybych cokoliv z toho vyjadřovala. Díval by se na mě jako na blázna, jako na někoho, kdo se chce oddělit, nikoliv propojit.“

Ano, to může být pravda, pokud to dáš do slov a poučuješ ostatní. O tom právě mluvím – není zapotřebí žádného poučování. Jde o chování a pro účely této eseje říkám, že slova nejsou chování. Ona jsou verbalizací myšlenek a pocitů. Jestliže tvé chování nedokonalé, bezpodmínečné lásky a laskavosti je nepříjemné tvému manželovi, rodině, kolegům, spolupracovníkům, sousedům, nebo spoluobčanům obecně, tak je nech, ať si vyberou svou vlastní stezku.

Jakmile je Sovereignní Cesta k naší společné půdě nalezena, nemůže být ztracena. Její vůle je jednotná: jediné, co si přeje, je odhalit nové aspekty Nekonečného Jáství. Okvětní lístky se nemůžou zavřít, jen se můžou na chvíli zastavit. Nejde o nějaké dohánění někoho, kdo už se nalézá na společné půdě, protože my už na ní všichni jsme – proto termín *společná půda*. Neexistuje žádné učení se tomu procesu, které by nás oddělovalo. *Sovereignní Stezce* ani *Společné Půdě* nemůžeme porozumět slovy. Pouze skrze zkušenost, která je řízena vlastní vůlí, můžeme začít chápat, jak je správně pochopit.

Čtením této eseje jsme prokázali svou vlastní vůli. Naše chování přitahuje tato konkrétní slova a obrazy, a ty dále propojují naše imaginativní zkoumání; naše myšlenky a pocity; a naši paměť a uvědomění naší podvědomé podstaty. A všechny tyto prvky jsou vnitřně shromážděny a propojeny v nás, jako kolektivní světlo, které osvěcuje celý lokální vesmír.

Smyslem *Sovereignní Stezky* je vést konečné jáství na *Společnou Půdu* Nekonečného Jáství. Společná Půda může mít velikost třeba jediného bodu, ale obsahuje nás všechny, bez jediné výjimky. To je princip Jediné Dimenze: Je jak všeobjímající, tak sjednocující.

Kde a kdy zažíváme naši *Společnou Půdu*, to může být různé, ale rozhodně ne společné.

---

Překlad: Ondřej Průzračný, 2024

MOCI – Hnutí za vědomí a vzájemnou propojenost



[MOCI.life/essays](https://moci.life/essays)

[TvurciKridel.cz/MOCI/eseje-moci](https://TvurciKridel.cz/MOCI/eseje-moci)

[Blog MOCI-CZ](#)

© 2024 James Mahu